

Geschreven door Peter Baert

woensdag, 21 juni 2006 00:00 - Laatst aangepast maandag, 14 september 2009 13:52

‘Het smaakt niet slecht! Maar zonder vlees voel ik me toch niet echt voldaan.’

Ik ben nauwelijks verrast. Mijn groentelasagne is onder ons gezegd en gezwegen zo gezond en lekker, dat het me verwondert dat hij niet gewoon de eerste de beste gelegenheid te baat neemt om weg te vluchten uit het geteisterd lichaam van mijn tafelgenoten.

‘Ja, lekker is het zeker, maar na een uurtje heb je toch terug honger, hoor...’

Twee uur heb ik zitten zwoegen: ik heb groenten gesneden, de juiste consistentie voor de rode saus gezocht door de juiste hoeveelheid tomatenpuree te gebruiken en ze tenslotte perfect gekruid. Voor de witte saus heb ik staan turen naar sojamelk tot die net niet begon te koken en heb ik ze wederom perfect gekruid. En dan heb ik het nog niet eens over het uitzoeken van de juiste groenten, het marineren van de tofu, het puzzelen om lasagnevellen in mijn ovenschaal te krijgen zodat er nergens te veel of te weinig deeg gebruikt is. En zelfs toen de lasagne in de oven stond, was mijn werk nog niet gedaan, want er wachtte me nog het samenstellen van niet alleen het perfecte slaatje maar ook de perfecte dressing (zout-zuur-zoet) die het geheel verfrist en tegelijk je onverdeelde aandacht eist.

‘Kan dat dan eigenlijk wel zo voedzaam zijn, als je achteraf zo snel honger hebt?’

Hm, ze wegen de kwaliteit van het eindproduct af aan het opgeblazen gevoel dat 't in hun maag veroorzaakt, in dit geval: nada.

‘Ja, die tofu heeft toch niet echt smaak, hé... Ik heb eens een tofuburger van bij de slager meegebracht, en ik vond daar toch maar niks aan.’

Jullie zouden nog geen tofu herkennen als ie op je gezicht kwam tango dansen.

Gelukkig eten ze de hele kom leeg, want stel je voor dat ik, die toch al zo mager sta, daar nog een paar dagen van zou moeten leven...

Vier dagen later krijg ik telefoon.

‘Zeg, nog eens bedankt voor die lasagne. We waren aangenaam verrast: we zijn allemaal verschillende keren goed naar het toilet kunnen gaan.’

Ik vraag me af of dit nu een overwinning is. Ik denk van wel...

Deze column werd gepubliceerd in [EVA Magazine 22](#) .